

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 215/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 20 grudnia 2019 roku w sprawie II K 307/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 413 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nieoznaczenie w wyroku oskarżyciela i wpisanie „xxx”, co rzutuje na prawidłowość formułowania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	wyroku i jego powagę .		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Podstawą zmiany wyroku przez Sąd II instancji mogą być tylko takie naruszenia prawa procesowego, które mogły mieć wpływ na jego treść (art. 438 pkt 2 k.p.k.). Sformułowany przez skarżącego zarzut nie mógł natomiast, i to w sposób oczywisty, mieć wpływu na treść wydanego wyroku.			
Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obu oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim, jako sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny.	
<p>Postawiony zarzut nie był zasadny i nie mógł spowodować zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych. Co do wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania podnieść należy, iż aktualnie obowiązujący przepis art. 437 § 2 k.p.k. w zasadzie zakazuje uchylania wyroków sądów I instancji i przekazywania sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione warunki wskazane w powyższym przepisie,</p>	

<p>zezwalające na uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 230 § 2 k.p.k. poprzez nakazanie zwrotu czarnego kalkulatora A. R. (1) i D. R., podczas gdy kalkulator nie jest własnością oskarżonych, a nadto (...) R. nie jest oskarżonym w niniejszej sprawie, co rzutuje na prawidłowość formułowania wyroku i jego powagę.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut należało uznać jako w dużej mierze zasadny, albowiem z akt sprawy nie wynika w sposób jednoznaczny, że zatrzymany kalkulator koloru czarnego, był rzeczywiście</p>			

<p>własnością oskarżonych. Wobec stanowczego zaprzeczenia własności tego przedmiotu przez pełnomocnika procesowego oskarżonych (apelacja – k. 1214), należało w tym zakresie dokonać korekty zaskarżonego wyroku.</p> <p>Natomiast wskazanie w zaskarżonym wyroku błędnego imienia oskarżonego stanowiło, zdaniem Sądu odwoławczego, wyłącznie oczywistą omyłkę pisarską. Wobec zmiany pkt 6 zaskarżonego wyroku, nie było konieczności jej sprostowania w trybie art. 105 § 1 i 2 k.p.k.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obu oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

Trybunalskim, jako sądowi I instancji.		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Uwzględnienie powyższego zarzutu nie mogło spowodować zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanego im czynu, albowiem kwestia, do kogo należał kalkulator, nie ma wpływu na poczynione w sposób prawidłowy ustalenia faktyczne, stanowiące podstawę przypisania oskarżonym odpowiedzialności karnej w zakresie przypisanego im czynu. Natomiast wobec faktu, iż nie można było ustalić, w sposób pewny, właściciela zatrzymanego kalkulatora należało zmienić zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce rozstrzygnięcia z pkt 6, dowód rzeczowy w postaci kalkulatora, opisany w wykazie dowodów rzeczowych na k. 710v pod pozycją 1 DRZ 228/18,		

<p>nakazano – na podstawie art. 231 § 1 k.p.k. – przekazać do depozytu sądowego. Z kolei wskazanie w jednym z punktów błędnego imienia oskarżonego nie ma wpływu na merytoryczną prawidłowość wyroku.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez opatrzenie zeznań funkcjonariuszy policji: A. S., K. M., D. T., M. M. przymiotem wiarygodności, przyjmując iż relacje tychże policjantów są prawdziwe, obiektywne i wyczerpujące, podczas gdy:</p> <p>a) są to osoby szczególnie i bezpośrednio zainteresowane korzystnym rozstrzygnięciem, jako osoby prowadzące akcję w dniu 9 czerwca 2017 r. i odpowiadające służbowo za jej prawidłowy przebieg,</p> <p>b) funkcjonariusz policji M. M. z KWP</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

w Ł. brał udział w sprawie jako osoba wykonująca czynności w dniu 9 czerwca 2017 r. w boxie C-70 na targowisku w Tuszynie, a następnie jako przesłuchujący świadków: R. G. (k. 64), D. G. (k. 50), P. C. (k. 44), G. M. (k. 53), co rzutuje na obiektywność w/w policjanta, w tym obiektywność przeprowadzonych przez niego czynności na miejscu targowiska w Tuszynie, a następnie podczas przesłuchania świadków,

c) funkcjonariusz policji A. S. w czasie przesłuchania (k. 225) znała szczegóły postępowania przygotowawczego, a mianowicie, iż oboje oskarżeni skorzystali z prawa do odmowy składania wyjaśnień, ergo że wszyscy inni świadkowie zeznawali, co uzasadnia wątpliwości w zakresie prowadzonego postępowania przygotowawczego, jako że takowe informacje świadek mogła osiąść wyłącznie z

materiału dowodowego - akt sprawy, co nie zostało w żaden sposób odnotowane w aktach postępowania,

d) funkcjonariusz policji A. S. była szczególnie zainteresowana skazaniem oskarżonych, jako że dowodziła akcją w dniu 9 czerwca 2017 r. i była osobą odpowiedzialną za jej przebieg,

e) funkcjonariusze policji nie znali A. R. (2), albowiem nie prowadzili akcji, ani czynności dochodzeniowo-śledczych w innej sprawie wobec oskarżonej, zaś jedyną osobą która występuje w obu sprawach z ramienia policji jest prowadząca postępowanie i czynności przesłuchania I. P., co uzasadnia podejrzenie, iż to w/w funkcjonariusz przekazała informację na temat innego postępowania wobec A. R. występującym w niniejszej sprawie funkcjonariuszom policji, co z kolei uzasadnia wątpliwości w

	<p>zakresie prawidłowości, obiektywności i rzetelności prowadzonego postępowania przygotowawczego,</p> <p>f) żaden alkohol, który miał rzekomo prezentować oskarżony R. R. (2) nie został zatrzymany, ani sfotografowany na potrzeby sprawy,</p> <p>g) oskarżeni mieli być ubrani w odzież, która znajdowała się w boxie C-70, podczas gdy żadna odzież oskarżonych nie została zatrzymana, ani sfotografowana na potrzeby sprawy.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy nie popenił błędu w ocenie zeznań świadków A. S., K. M., D. T. i M. M.. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd meriti wskazał powody, dlaczego zeznania tychże świadków zasługiwały na</p>			

wiarę. W pełni zgodzić należy się z argumentacją Sądu I instancji, iż zeznania te są logiczne i spójne, a ponadto uzupełniają się i korespondują ze sobą wzajemnie, jak i pozostałym materiałem dowodowym, który okazał się wiarygodny.

Apelacja nie zawiera w swej treści merytorycznych kontrargumentów, mogących obalić dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę zeznań powyższych świadków. Skarżący starał się za wszelką cenę zdeprecjonować powyższe zeznania, zarzucając ww. świadkom brak obiektywizmu, jednakże z twierdzeniami tymi nie sposób się zgodzić.

Odnosząc się do zarzutu zawartego w podpunkcie a i d zauważyć należy, iż nie można dyskredytować zeznań świadka, tylko dlatego, że powziął informację na temat zdarzenia, podczas przeprowadzanych przez niego czynności służbowych. Tym

sposobem, idąc
tokiem
rozumowania
apelującego, nigdy
nie można by
było przesłuchać
policjanta na
okoliczność
przebiegu czynności
służbowych z jego
udziałem, co jest
przecież absurdem.
Odpowiedzialność
funkcjonariusza za
prawidłowy przebieg
czynności
służbowych, w
których bierze on
udział, czy też
je nadzoruje, jest
czymś innym od
ostatecznego
rozstrzygnięcia
niezwisłego sądu,
stwierdzającego
winę (bądź
niewinność) danej
osoby. Skarżący
zdaje się tej różnicy
nie zauważać.

Przepisy nie
zabraniają
funkcjonariuszowi
policji, który brał
udział w interwencji,
czy też w
czynnościach
zatrzymania osoby,
dokonywania
następnie czynności
przesłuchiwania w
tej sprawie (zarzut
z punktu b).
Ponadto skarżący
nie wykazał, w jaki
sposób
przesłuchanie przez
M. M. czterech
świadków (których

zeznania – nota bene – nie miały żadnego wpływu na ustalony stan faktyczny sprawy), miałyby rzutować na obiektywność tegoż policjanta, a przede wszystkim na merytoryczną treść gromadzonego materiału dowodowego.

Chybionym jest też kolejny zarzut (podpunkt c) pod adresem funkcjonariusza policji A. S., że wiedziała ona, iż oskarżeni skorzystali z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Zauważyć należy, iż ujawnione na miejscu zdarzenia osoby zostały jeszcze tego samego dnia przesłuchane, za wyjątkiem oskarżonych, którzy – jako jedyni – odmówili złożenia zeznań, oświadczając, że nie będą w ogóle odpowiadać na pytania policji. Zrozumiałym jest, że funkcjonariuszka A. S., kierująca w tym dniu działaniami policji na targowisku w Tuszynie, taką wiedzę posiadała, co wynika z jej zeznań złożonych w dniu 1.08.2017 roku. Czym innym jest

natomiast wiedza świadka odnośnie tego, czy oskarżeni odmówili składania wyjaśnień, będąc przesłuchanymi w charakterze podejrzanych. O przebiegu tej czynności świadek A. S. przecież nie zeznawała, zwłaszcza, że oskarżonych przesłuchano jako podejrzanych w dniu 5.02.2018 roku, a więc w sierpniu 2017 roku świadek nie mogła mieć wiedzy, czy oskarżeni odmówili składania wyjaśnień, czy też takowe złożyli.

Zupełnie nietrafioną jest też kolejna „teoria spiskowa” autora apelacji, jakoby policjantka prowadząca dochodzenie ujawniała innym policjantom informacje z tegoż postępowania.

Przecież świadek A. S. nie ukrywała, co wynika z protokołu jej pierwszego przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego oraz ze sporządzonej notatki urzędowej z przeprowadzonych czynności (k. 1 – 2), że już w dniu

zdarzenia wiedziała ona, iż A. R. (2) była wcześniej zatrzymana przez policję, w związku z obrotem przedmiotami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi. Nie ma w tej sytuacji nic dziwnego, jeśli weźmie się pod uwagę, że A. S. pełniła służbę w tym samym Wydziale Komendy Wojewódzkiej Policji w Ł., będąc specjalistką w zakresie zastrzeżonych znaków towarowych i w przedmiocie jej zainteresowania były przestępcze działania na podlegających jej właściwości podlódzkich targowiskach..

Do zarzutu z podpunktu f i g odnieść należy się w ten sposób, że fakt niedokonania utrwalenia fotograficznego alkoholu, którego wypicie proponował oskarżony R. R. (2) oraz ubioru oskarżonych, nie może oznaczać automatycznie, iż funkcjonariusze policji zeznali nieprawdę. Kodeks

postępowania
karnego nie
przewiduje
bezwzględnej
konieczności
utrwalania
fotograficznego
każdego dowodu w
sprawie. Zresztą z
zeznań A. S. wynika,
że oskarżony R.
R. (2) ostatecznie
odrzucił butelkę
z alkoholem na
zadaszenie któregoś
ze stanowisk
handlowych i nie
była ona
przedmiotem
poszukiwań.

Skarżący
kwestionuje zresztą
kwestie
drugoplanowe, nie
dostrzegając, że
zgromadzony w
sprawie materiał
dowody w sposób
oczywisty wskazuje,
że oskarżeni
dokonywali obrotu
przedmiotami
oznaczonymi
podrobionymi
znakami
towarowymi lub też
usiłowali dokonać
obrotu, oferując tego
rodzaju towar do
sprzedaży. Oprócz
zeznań świadków
– funkcjonariuszy
policji, których
ocena
wiarygodności,
dokonana przez Sąd
I instancji, nie
budzi wątpliwości,
dochodzą przecież

<p>jeszcze pierwsze zeznania świadków I. K. (1), M. B. (1), D. K. (1) i A. G. (1), czy też zupełnie obiektywna okoliczność, iż w samochodzie A., użytkowanym przez oskarżonych, znajdowały się przedmioty oznaczone podrobionymi znakami towarowymi i jednocześnie tego rodzaju asortyment był wyeksponowany na masce tegoż pojazdu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obu oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim, jako sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn podanych wyżej</p>		

<p>postawiony zarzut nie był zasadny i nie mógł spowodować zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych. W przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione również warunki wskazane w art. 437 § 2 k.p.k., zezwalające na uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ograniczenie wiarygodności zeznań I. K., M. B., D. K. i A. G., podczas gdy świadkowie ci w postępowaniu sądowym lojalnie, spójnie, rzeczowo opisali to, co im wiadomo w sprawie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja nie wykazała w żaden</p>			

sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie dowodów z zeznań świadków I. K. (1), M. B. (1), D. K. (1) i A. G. (1) było wadliwe, bądź nielogiczne. Nie można w żaden sposób podzielić twierdzeń skarżącego, iż Sąd Rejonowy dokonał tu stroniczej i dowolnej oceny wiarygodności osobowych źródeł dowodowych. Stwierdzić natomiast należy, iż Sąd I instancji podał przekonywujące powody, dla których zeznania ww. świadków są tylko częściowo wiarygodne. Argumentacja Sądu I instancji jest w pełni poprawna i w całości mieści się w granicach wyznaczonych treścią art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na stronach 7 – 11 szczegółowo i wnikliwie omawia zeznania świadków I. K. (1), M. B. (1), D. K. (1) i A. G. (1) wskazując szereg argumentów, przemawiających za tym, że wiarygodne są ich zeznania złożone w toku postępowania

przygotowawczego (przy czym tej ostatniej trójki świadków – tylko w pewnej części). Tymczasem tego skarżący nie chce najwyraźniej dostrzec, gdyż apelacja po prostu przemilcza te niewygodne dla oskarżonych okoliczności. Apelacja nie zawiera tym samym żadnych jakichkolwiek kontrargumentów mających na celu wykazanie, że rozumowanie Sądu Rejonowego przy ocenie powyższych dowodów było nieprawidłowe i sprzeczne z dyrektywami wynikającymi z art. 7 k.p.k. Miast tego, w apelacji powołuje się, w sposób wybiórczy (a więc sprzeczny z treścią art. 410 k.p.k.), jedynie na fragment materiału dowodowego, a mianowicie na zeznania ww. świadków złożone na rozprawie sądowej, twierdząc arbitralnie, że tylko one są wiarygodne.

Wniosek

o zmianę
zaskarżonego

zasadny

<p>wyroku i uniewinnienie obu oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim, jako sądowi I instancji.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn podanych wyżej postawiony zarzut nie był zasadny i nie mógł spowodować zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych. W przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione również warunki wskazane w art. 437 § 2 k.p.k., zezwalające na uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>mianowicie art. 192 § 2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie wniosku obrony w zakresie przesłuchania świadka I. K. w obecności psychiatry, podczas gdy Sąd powziął wątpliwości odnośnie stanu psychicznego świadka, dopuszczając w trybie art. 193 § 1 k.p.k. dowód z opinii biegłego psychologa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd meriti nie dopuścił się tu żadnego uchybienia. Z art. 192 § 2 k.p.k. bowiem wynika, że jeśli istnieje wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, sąd może zarządzić przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa. Dopuszczenie zatem przez Sąd meriti dowodu z opinii biegłego psychologa</p>			

<p>spełniało wymogi powyższego przepisu.</p> <p>Z akt sprawy ponadto nie wynika, aby obrona składała wniosek o przesłuchanie świadka I. K. (1) w obecności biegłego psychiatry, który to wniosek nie zostałby przez Sąd Rejonowy nieuwzględniony, a wręcz w ogóle nie rozpoznany. Zauważyć należy, że na rozprawie w dniu 12.11.2019 roku obrona wносиła o przesłuchanie świadka I. K. (1) w obecności biegłego psychologa, a nie biegłego psychiatry.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obu oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim, jako sądowni I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.			
<p>Z przyczyn podanych wyżej postawiony zarzut nie był zasadny i nie mógł spowodować zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych. W przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione również warunki wskazane w art. 437 § 2 k.p.k., zezwalające na uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>			
3.6.	<p>zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 6 ust. 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym poprzez jego niezastosowanie i niepowzięcie wątpliwości</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>odnośnie ilości towaru - skarpetek PUMA, których według spisu i opisu rzeczy zabezpieczono 93 pary, zaś w akcie oskarżenia i wyroku 181 par (wyrok, s. 3, tiret drugie) oraz perfum D., których według spisu i opisu rzeczy zabezpieczono 45 sztuk, zaś w akcie oskarżenia i wyroku 95 sztuk (wyrok, s. 4, tiret dziewiąte), co zostało już zauważone na etapie postępowania przygotowawczego (k. 208).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W powyższym zakresie doszło do pomyłki, mającej swoje źródło w postępowaniu przygotowawczym, a która nie została naprawiona na etapie wyrokowania. Rzeczywiście zachodziła bowiem rozbieżność, co do ilości zabezpieczonego towaru oferowanego przez oskarżonych do sprzedaży. Chodzi tu konkretnie o</p>			

<p>skarpetki oznaczone znakiem towarowym PUMY, których według spisu i opisu rzeczy zabezpieczono 93 pary oraz perfumy oznaczone znakiem towarowym D., których według spisu i opisu rzeczy zabezpieczono 45 sztuk. Tym samym przyjęcie większej ilości tego asortymentu w akcie oskarżenia oraz wyroku Sądu Rejonowego, było oczywiście nieprawidłowe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obu oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim, jako sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Mimo słuszności podniesionego</p>		

zarzutu nie było żadnych podstaw do uniewinnienia oskarżonych, czy też uchylecia wyroku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Wyrok Sądu I instancji wymagał jedynie korekty poprzez przyjęcie, iż oskarżeni A. R. (2) i R. R. (2) usiłowali dokonać obrotu 93 parami skarpet oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi firmy (...), w miejsce przypisanych 181 par oraz 45 sztukami perfum oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi firmy (...), w miejsce przypisanych 95 sztuk.

3.7.

zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżeni swoim zachowaniem wypełnili znamiona występku w formie dokonania i usiłowania treścią przepisów art. 305

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej, podczas gdy oskarżeni nie oferowali do sprzedaży towarów szczególnie wymienionych na s. 1-5 wyroku, a przez to nie dokonywali obrotu towarami oznaczonymi znakami zastrzeżonymi.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut nie jest zasadny. Twierdzenia skarżącego, że skoro oskarżeni jedynie przechowywali towary opatrzone zastrzeżonymi znakami towarowymi, których nie mieli prawa używać, to nie dokonywali ich obrotu, nie uwzględniają bowiem wszystkich ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, a których apelacja nie zdołała podważyć. Powoływanie się w apelacji na orzecznictwo sądowe oraz poglądy</p>			

doktryny nie mogło odnieść oczekiwanego przez skarżącego skutku, skoro z dowodów ujawnionych w sprawie, które słusznie zostały uznane przez Sąd Rejonowy za wiarygodne, jasno wynika, że oskarżeni oferowali do sprzedaży odzież i kosmetyki z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi, a część z tych przedmiotów sprzedali. Nie było tu zatem sytuacji, że oskarżeni li tylko przechowywali przedmioty oznaczone podrobionymi znakami towarowymi.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obu oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim, jako sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z przyczyn podanych wyżej postawiony zarzut nie był zasadny i nie mógł spowodować zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych. W przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione również warunki wskazane w art. 437 § 2 k.p.k., zezwalające na uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>3.8.</p>	<p>zarzut rażącej niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonym, polegający na orzeczeniu wobec nich kary grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 50 zł wobec A. R. (2) i 250 stawek dziennych po 50 zł wobec R. R. (2), zasądzenia nawiązki na rzecz pokrzywdzonych oraz obciążeniu ich kosztami sądowymi, miast orzeczenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

wnioskowanej przez
oskarżyciela kary
ośmiu miesięcy
pozbawienia
wolności z
dobrodziejstwem
warunkowego
zawieszenia
wykonania kary na
okres próby 2 lat,
przy jednoczesnym
zobowiązaniu
oskarżonych do
informowania Sądu
o przebiegu okresu
próby, co w ocenie
skarżącego wynikało
z niedostatecznego
uwzględnienia
okoliczności
obciążających
oskarżonych, jak:
brakiem przyznania
się do winy i
okazania skruchy,
godzenie w
prawidłowość
obrotu
gospodarczego i
interesy legalniej
uczciwie
działających
podmiotów, które to
okoliczności winny
przemawiać za
uznaniem, iż w
przedmiotowej
sprawie brak jest
przesłanek do
zastosowania wobec
oskarżonych li tylko
dolegliwości o
charakterze czysto
ekonomicznym
albowiem o okazali
się oni osobami
osobą o tyle
nieprzejednanymi w
swym procederze,
że ich postępowanie

	<p>w przyszłości winno zostać poddane swoistej kontroli, a co w konsekwencji spowodowało, iż orzeczone wobec oskarżonych sankcje karne nie spełnią swych ustawowych funkcji w zakresie indywidualnej prewencji, wychowania oraz społecznego oddziaływania, pozostawiając ich w faktycznym poczuciu bezkarności za przestępstwo, którego się dopuścili.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut okazał się częściowo zasadny. Sąd Okręgowy uznał, iż rację ma skarżący twierdząc, że poprzestanie na wymierzeniu oskarżonej A. R. (1) za popełniony czyn wyłącznie samoistnej kary grzywny (przy zastosowaniu art. 37 a k.k.) było zbyt daleko idące.</p> <p>Trzeba mieć na uwadze, że Sąd Rejonowy ustalił (prawidłowo), że</p>			

oskarżona uczyniła
sobie z procederu
obrotu rzeczami
oznaczonymi
podrobionymi
znakami
towarowymi stałe
źródło dochodu.
Ustawodawca
przewidział za takie
zachowanie
(przestępstwo z
art. 305 ust. 3
ustawy z dnia 30
czerwca 2000 roku
Prawo własności
przemysłowej)
wymierzenie – co do
zasady – wyłącznie
kary pozbawienia
wolności, w
rozmiarze nawet do
5 lat. Biorąc przy tym
pod uwagę, że ilość
zatrzymanego przy
oskarżonej towaru
była znaczna (nawet
po modyfikacji
dokonanej przez
Sąd Okręgowy), to
poprzestanie jedynie
na wymierzeniu
oskarżonej kary
samoistnej grzywny
jest
rozstrzygnięciem
rażąco łagodnym.

Natomiast w
przypadku
oskarżonego R. R.
(2) wymierzona
samoistna kara
grzywny jest karą
właściwą. Skarżący,
akcentując
okoliczności
niekorzystne dla
oskarżonego, nie
zauważa tu jakby

kwestii zasadniczej, a mianowicie tego, że w przeciwieństwie do współoskarżonej, oskarżonemu R. R. (2) przypisano popełnienie występku z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej, a więc w postaci podstawowej, a nie kwalifikowanej. Katalog ustawowego zagrożenia przewiduje za tego rodzaju czyn, w pierwszej kolejności, wymiarzenie samoistnej kary grzywny. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił przekonywujące powody, dla których w przypadku tegoż oskarżonego taka właśnie kara, będzie karą adekwatną i spełni w sposób dostateczny dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 53 k.k.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonych kary ośmiu miesięcy pozbawienia

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary na okres porób 2 lat, przy jednoczesnym zobowiązaniu oskarżonych do informowania Sądu o przebiegu okresu próby w pozostałym zaś zakresie o utrzymanie orzeczonego wyroku w mocy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Z przyczyn wskazanych powyższej zaszła konieczność zmiany zaskarżonego wyroku, co do oskarżonej A. R. (1) i wymierzenie jej na podstawie art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. w miejsce orzeczonej samoistnej kary grzywny, kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 2 lat oraz</p>	

kary grzywny 250 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych. Zgodnie z wymogiem ustawowym (art. 72 § 1 pkt 1 k.k.) zobowiązano oskarżoną w okresie próby do informowania sądu o przebiegu tego okresu, poprzez składanie pisemnych sprawozdań, co 6 miesięcy, poczynając od 30 grudnia 2020 roku.

W przekonaniu Sądu Okręgowego – biorąc pod uwagę wszystkie ustalone przez Sąd meriti okoliczności przedmiotowej sprawy – wymierzenie oskarżonej za popełnione przezeń przestępstwo takiego właśnie zespołu kar, będzie adekwatną reakcją karną, odpowiadającą poczuciu kary sprawiedliwej i dopiero taka kara spełni w sposób właściwy cel wychowawczy i zapobiegawczy, a także w zakresie kształtowania świadomości

prawnej społeczeństwa.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Za wyjątkiem niżej opisanych częściowych zmian – pozostały zakres zaskarżonego wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Poza koniecznością dokonania zmian w zaskarżonym wyroku, w pozostałym zakresie		

wyrok ten – jako słuszny i odpowiadający prawu – należało utrzymać w mocy.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
przyjęcie, iż oskarżeni A. R. (2) i R. R. (2) usiłowali dokonać obrotu 93 parami skarpet oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi firmy (...), w miejsce przypisanych 181 par oraz 45 sztukami perfum oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi firmy (...), w miejsce przypisanych im 95 sztuk.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Motywy tego rozstrzygnięcia zostały szczegółowo omówione w pkt 3.6		
0.0.15.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany	

<p>w miejsce orzeczonej samoistnej kary grzywny, wymierzenie oskarżonej A. R. na podstawie art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat, zobowiązując ją w tym czasie do informowania sądu o przebiegu okresu próby, poprzez składanie pisemnych sprawozdań, co 6 miesięcy, poczynając od 30 grudnia 2020 roku oraz kary grzywny 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Motywy tego rozstrzygnięcia zostały szczegółowo omówione w pkt 3. 8</p>	

0.0.15.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany		
w miejsce rozstrzygnięcia z pkt 6 zaskarżonego wyroku, nakazanie przekazania dowodu rzeczowego w postaci kalkulatora, opisanego w Wykazie dowodów rzeczowych na k. 710v pod pozycją 1 DRZ 228/18 na podstawie art. 231 § 1 k.p.k. do depozytu sądowego.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Motywy tego rozstrzygnięcia zostały szczegółowo omówione w pkt 3.2			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	<p>O kosztach postępowania odwoławczego przypadających od oskarżonej A. R. (2) na rzecz Skarbu Państwa Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 635 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k., przy czym wysokość opłaty za obie instancje została ustalona na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami), a wydatkami postępowania drugoinstancyjnego, w tym za przechowywanie przedmiotów, obciążono oskarżonych po połowie.</p>	
4	<p>O kosztach postępowania odwoławczego przypadających od oskarżonego R. R. (2) na rzecz</p>	

	<p>Skarbu Państwa Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k., przy czym wysokość opłaty za II instancję została ustalona na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami), a wydatkami postępowania drugoinstancyjnego, w tym za przechowywanie przedmiotów, obciążono oskarżonych po połowie.</p>	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonych	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymiar kary odnośnie obojga oskarżonych	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana